

Ma reggel úgy ébredtem, hogy biztos voltam benne: megteszem. Talán sohasem leszek ennél határozottabb. Különös gonddal kezdtem készülni. A zöld díszítésű, zsabós bársonyruhámat vettem fel, harisnyakötőt, széles derékövet, csatokat. Még a pipereasztalka elé is leültem, kibontottam az arckrémes tégelyt, a púderdobozt, mindkettőből kentem valamicskét az arcomra, a kis fanyelű ecsettel némi arcpirosítót is tettem fel, ügyetlenül piperéztem, sohasem próbáltam azelőtt, csak ahogy a mamától láttam. A tantitól kapott rózsavízbe mártottam egy kis kendőt, áttörölgettem vele a halántékom, a csuklóm, kellemesebb a bőrön az illat, ha párologtatja a vérerek melege. Kalapot öltöttem, ernyőt is vettem magamhoz, jobb, ha kevesen ismernek fel. Kivillamosoztam a víztoronyig. Gyerekek ugrándoztak mindenfelé, viháncoltak a fagyalmozó bakfislányok. Átvágtam a parkon, a part felé közelítve szaporáztam a lépteim, minél előbb szerettem volna túl lenni rajta. Elegánsan, méltósággal. Biztam benne, hogy nem tart majd sokáig, állítólag begörccsöl a légcső, nem is juthat víz a tüdőbe, beáll a fulladás azonnal. Csak a mólónál torpantam meg. Folyni kezdtek a könnyeim. A tómeder csontszáraz volt, és szürke, akár a napkárásztetemek kivájt szemürege.

Kategória: ÖrkényLátó

Denumire autor: Csík Mónika

Látó Szépirodalmi Folyóirat